

плащаха, оставаше имъ достатъчно за тѣхната храна. Хлѣбъ си вземаха при всѣко слизане отъ кѣщи. Редуваха се тримата по-голѣми, а Диньо почистваше, кладѣше огънь, ходѣше за млѣко при каракачанитѣ. Още въ първитѣ дни, като си направиха смѣтка, видѣха, че ще имъ остава нѣщо и за зелената кутия. Сега тя бѣ закачена насрѣдъ колибата, обкичена съ цвѣтя. И колчемъ нѣкой се отбиеше въ колибата, децата я сочеха гордо и думаха:

— Тя ни доведе тука... Левче по левче сме сбирали цѣла година... Сега и ние лѣтуваме като другитѣ!...

А Савата разтърсваше кутията, въ която се събираха нови пари, и смигаше:

— То това е нищо. Наесень, вмѣстотая кутия, ще имаме касичка съ ключе, въ банката. И догодина да видите! Ще построимъ не колиба, ами цѣла кѣща. И не само за насъ и за едно лѣто, ами за години и за всички боси команди въ Божурово!

О, какви чудесни дни бѣха тѣ! Въ бистрото небе низко се виеха орли, и крилата имъ мѣтаха сѣнка надъ поляната. Въздухътъ миришеше на билки, водата бѣше ледена, а привечерь звѣн-